

dankzij een uitstekend kwaliteitsniveau. De appelteilers vrezen niet meer dan 65 procent van de normale oogst te kunnen binnenhalen. De vruchtbomen hebben het afgelopen jaar te lijden gehad onder strenge vorst.

Stijgende prijzen

De stijgende prijsontwikkeling voor varkensvlees in Ontario is in januari van dit jaar begonnen. Ook de prijzen voor rundvlees stegen, met zo'n twintig procent, en sinds begin april ondervinden de boeren hiervan hun voordeel. Maar naar alle waarschijnlijkheid zetten deze gunstige ontwikkelingen niet door; rond de zomer werden alweer prijsdalingen verwacht.

Voor de rund- en varkensvleesproducenten in New Brunswick hebben stijgende prijzen voor wat lucht gezorgd, nadat ze lange tijd onder zware druk hebben gestaan. Maar ook hier kan die adempauze wel eens van korte duur zijn. Verwacht wordt, dat het aanbod in slachtvarkens dit jaar stijgt tot 125 duizend stuks tegen 47 duizend stuks in 1976.

Ook in Nova Scotia hebben de veeteeltbedrijven scherpe prijsstijgingen gekend. De beperking van de import van varkensvlees uit Denemarken heeft hierbij een handje geholpen. Verwacht wordt dat het gunstige prijsniveau van rood vlees tot aan de herfst stand zal houden. Vertegenwoordigers uit de industrie rekenen ook op betere prijzen voor het Canadese lamsvlees. Een verkoopovereenkomst tussen lamsvleesproducenten en Sorbeys Stores Limited, Stellarton, Nova Scotia, moet ervoor zorgen dat lamsvlees meer in de belangstelling van de consument komt te staan.

Kleinere veestapel

In de Prairieprovincies verwachten de producenten dat de rundvleesprijzen in de nabije toekomst gunstig zullen blijven, dankzij het fors inkrimpen van de totale veestapel, de laatste twee jaar.

Ook de veehouders in Brits Columbia hebben goede moed dankzij de hoge prijzen. Zij hebben de indruk dat de magere jaren, zoals 1980 en 1981, achter hen liggen. De afzet van varkensvlees steeg tot 333.000 dit jaar tegen 262 duizend in 1980 en 149 duizend in 1979.

In Quebec tenslotte ziet het ernaar uit dat de varkensvleesprijzen stabiliseren. Dat is dan vooral te danken aan een vermindering van de veevoederkosten en aan een vermindering in het aanbod van varkens, zowel als rundvlees. De producenten van rood vlees spelen in deze provincie nog altijd een ondergeschikte rol, hoewel de provinciale overheid zijn boeren waar ook maar mogelijk ondersteunt met een uitgebreid subsidie- en saneringsprogramma.

Canada stuk-voor-stuk (III):

De prairies

Voor veel mensen roepen de Canadese prairies nog altijd het beeld van eindeloze vlakten op, die zich, net als de oceanen, zo ver het oog reikt uitstrekken, en alleen worden onderbroken door golvende graanvelden en verspreid opgestelde graanelevatoren. Toch zijn de prairies veel gevarieerder. Van de uitgestrekte Noordamerikaanse grasvlakten maken de Canadese provincies Manitoba, Saskatchewan en Alberta deel uit. Maar al is dit gebied bekend als 'de prairies', de echte prairies beslaan slechts éénderde deel van de hele regio.

Eigenlijk voldoet alleen het Zuidelijke gedeelte dat zich langs de grens met de Verenigde Staten uitstrekt aan de gangbare omschrijving. Een flink deel van het midden en het hele Noorden van Manitoba en Saskatchewan hebben een heel ander landschappelijk karakter.

Er zijn veel meren, rotsen en moerasen. Pas net vóór Winnipeg doemen de grote open vlakten op - en terwijl het leeuwendeel van Saskatchewan een typisch prairielandschap is, vinden we in de provincie Alberta maar weinig van dit vlakke land terug.

Middelen van bestaan

Dankzij deze geografische afwisseling kennen de prairieprovincies nog een aantal andere middelen van bestaan, naast het meest bekende verbouwen van tarwe. De mijnwerkers en pelsjagers in Noordelijk Saskatchewan en Manitoba zijn, hoewel minder bekend, even bepalend voor het gebied als de boeren die het land bewerken.

Toch vormen de uitgestrekte prairiefarms, met hun enorme schaakvlakken van goudkleurig tarwe of zwarte omgeploegde aarde, een rode schuur en een boerenwoning die achter bomen verscholen ligt, de meest markante herkenningstekens uit dit Canadese gebied. Samen met de graanelevatoren die al net zo karakteristiek zijn. Als bakens in zee staan ze - meestal oranje, geel of groen van kleur - duidelijk afgetekend tegen de hemel. Al van verre kondigen ze de eerstvolgende kleine prairiestad aan.

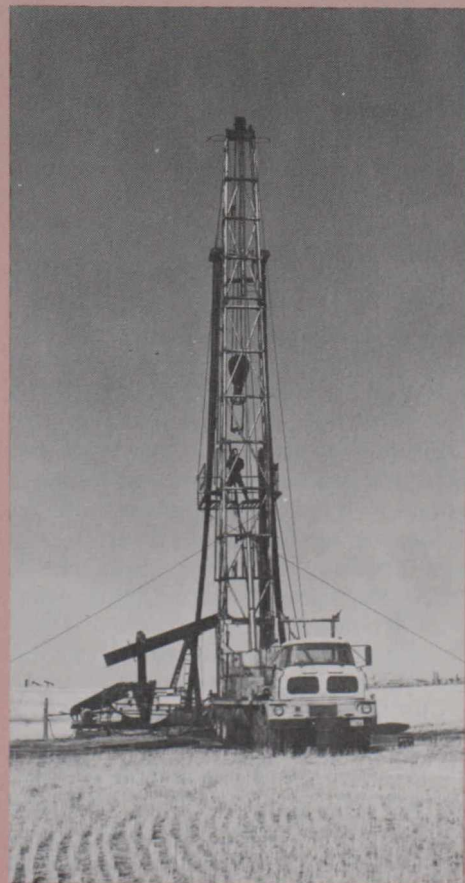
Agrarisch hart

Van oudsher wordt deze streek als het agrarisch hart van Canada beschouwd. Met zijn tarweproductie van ruim 22,5 miljoen ton per jaar, is het nog zo gek niet dat het gebied wordt gezien als één uitgestrekte graanakker.

Toch levert deze streek 66k 98 procent van alle Canadese petroleum, 88 procent van het aardgas en ook nog eens het grootste deel van de Canadese potas. De afgelopen twintig jaar hebben deze hulpbronnen er samen met de ont-

wikkeling van de bosbouw, commerciële visvangst, waterkracht en verwerkende industrieën voor gezorgd, dat de activiteiten sterk zijn toegenomen. De landbouw is niet langer alléén zaligmakend. Ook de trek van de bevolking van het platteland naar de steden heeft het regionale karakter van de streek wezenlijk veranderd.

Gezien het totale oppervlakte van bijna twee miljoen vierkante kilometer dat de drie provincies beslaan, mag een verscheidenheid in landschap en economische activiteiten eigenlijk ook wel worden verwacht. De afstand van het Oostelijk gelegen Ontario tot de Rocky Mountains in het Westen bedraagt zo'n zestienhonderd kilometer. De afstand tussen Noord en Zuid - de grens met de

De oliewinning, hier in Lethbridge, Alta, heeft de prairieprovincies drastisch veranderd.